

Prelatovo pismo (kolovoz 2016.)

Prelat nas poziva da slijedimo savjet našega Oca: Raduj se njenoj moći i pridruži se Nebeskom slavlju. - Ja, Majku Božju i Majku moju, krunim svojom pročišćenom bijedom, jer dragog kamenja nemam, ni vrlina.

4.08.2016.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

15. kolovoza 2007. Benedikt XVI., spomenuvši se Ulazne pjesme svete Mise - *znamenje veliko pokaza se na nebu: Žena zaodjenuta suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od dvanaest zvijezda*^[1] - rekao je da je ta žena „Marija koja potpuno živi u Bogu, okružena i odjevena suncem, znači Bogom (...). Okrunjena je s dvanaest zvijezda, znači s dvanaest plemena Izraelovim, čitavim Božjim narodom, svim svetima i pod nogama joj je mjesec, slika smrti i smrtnosti (...). Tako u slavi, dok pobjeđuje smrt, kaže nam: hrabro, na kraju pobjeđuje ljubav! U mojem životu kaže: „evo službenice Gospodnje!“. U mojem životu predajem se Bogu i bližnjemu. I taj život služenja stiže sada do istinskoga života“^[2]. To veličanje Blažene Djevice Marije podsjeća na vjeru kojom je sveti Josemaría od godine 1951. ponavljao ***Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum***, koristeći se njezinim zagovorom.

Sedam dana kasnije, na blagdan Svete Marije Kraljice, liturgija nam ovako prikazuje Našu Gospu: *Zdesna ti je Kraljica u zlatnoj odjeći, mnoštvom okružena*[3]. Riječi su pune sadržaja koje ipak ne uspijevaju dočarati veličanstvo Majke Božje. Ispunjamo se divljenjem dok u petom slavnom otajstvu promatramo: ***Otac, Sin i Duh Sveti okruniše je za Kraljicu neba i zemlje. Slave je Anđeli kao njezini pratitelji... Patrijarsi i proroci. Apostoli, mučenici, priznavatelji, djevice i svi sveti nebesnici, pa i mi grešnici. I ti i ja!***[4].

Ona, *milosti puna*, od svojeg besgrešnog Začeca rasla je sve više u svetosti po svojem potpunom predanju Bogu, dok nije bila okrunjena kao Kraljica neba i zemlje; Kraljica Neba koja je naša Majka i koja nas poziva da se borimo kako bismo odgovorili Bogu, radosno i u

potpunoj velikodušnosti. Okoristimo se njezinim moćnim zagovorom! I slijedimo savjet našega Oca: ***Raduj se njenoj moći i pridruži se Nebeskom slavlju. - Ja, Majku Božju i Majku moju, krunim svojom pročišćenom bijedom, jer dragog kamenja nemam, ni vrlina.***

Hrabro![5].

Blaženoj Djevici Mariji pripada titula svih kreposti. Kako dobru priliku nam pruža ovaj mjesec toliko marijanski, unutar jubilarne Godine milosrđa, kako bismo je molili da nam od svoga Sina pribavi veliko poboljšanje te kreposti u našem osobnom ponašanju! Utječimo se svetoj Mariji, Prijestolju Milosti i Slave, *ut misericordiam consequamur*[6], kako bismo postigli milosrđe u svojim svakodnevnim poslovima.

Evandjelje Mise Uznesenja priča o divnom prizoru iz života Blažene

Djevice Marije: o pohodu njezinoj rođakinji Elizabeti. Sveti Otac je rekao: **te dvije žene su se susrele u radosti. Taj trenutak bio je „posvema slavljenički“.** Kako bi se samo svijet promijenio kad bismo naučili služiti i ići drugima ususret. Susret je još jedan znak kršćanina. Osoba koja kaže da je kršćanin, a ne može ići ususret drugima, susresti druge, nije u cijelosti kršćanin. I služenje i susret traže da izađemo iz samih sebe: izađemo kako bismo služili i susreli drugoga, zagrlili drugu osobu[7].

U pregledu djela milosrđa zaustavimo se sada na jednom koje *Katekizam Katoličke Crkve* ovako opisuje: podnositi strpljivo protivštine[8], one koje dolaze od naših ograničenja, kao i one izvane. Zadržimo potpuno pouzdanje u milosrđu Gospodina koji iz svakoga događaja može izvući dobro.

Strpljivost raste također kao jedan od najsladnjih plodova ljubavi prema bližnjemu. To je primijetio sveti Pavao u svom veličanstvenom himnu o toj kreposti: *Ljubav je velikodušna, dobrostiva je ljubav, ne zavidi, ljubav se ne hvasta, ne nadima se; nije nepristojna, ne traži svoje, nije razdražljiva, ne pamti zlo; ne raduje se nepravdi, a raduje se istini; sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi*[9].

Milosrđe nam mora pomoći da živimo licem prema drugima strpljivo, također i kada su oni nezgodni. Svi imamo mane, bridove karaktera i premda to ne tražimo svjesno, mnogo puta provociramo trzavice koje ranjavaju druge: pripadnike naše obitelji, kolege na poslu i prijatelje, u zategnutim trenucima koji mogu nadoći, na primjer, u zastoju u gradskom prometu... Sve te prilike pružaju nam mogućnost da drugima učinimo život

ljepšim, ne povodeći se za nerednim karakterom.

Strpljivost nas vodi da bez dramatiziranja budemo pozorni prema nedostacima drugih, bez da padnemo u kušnju da im dobacimo u lice, niti da tražimo olakšanje govoreći o tome s trećim osobama. Malo bi koristilo na primjer šutjeti kod nekih mana kad bismo to zatim na njih svrnili pozornost ironičnim komentarima; ili kad bismo zbog svoga nezadovoljstva postali prema njima hladni; ili kad bismo upali u suptilne oblike mrmljanja koja čine štetu onom koji mrmlja, onome o kome se mrmlja i onome koji to sluša. Strpljivo podnošenje mana drugih omogućava nam da nastojimo da ti nedostaci u datom trenutku ne budu uvjetovanje ljubavi prema drugima: ne radi se o tome da ih ljubimo *usprkos* tim ograničenjima, već da ih ljubimo *sa* tim ograničenjima. To je milost koju

možemo tražiti od Gospodina: ne zadržavati se niti pravdati svoje loše reakcije kod razlika koje nam se kod drugih ne sviđaju, jer svaki pojedinac ima mnogo više bogatstva i više dobrote nego mana. Stoga, kada primijetimo da srce ne odgovara, stavimo ga u srce Gospodinovo: ***Cor Iesu sacratissimum et misericors, dona nobis pacem!*** On će naše kameno srce pretvoriti u srce od mesa[10].

Nastojimo dakle ispuniti sve svoje dužnosti, i one koje se čine manje važnima; imajmo više strpljivosti u protivštinama svakoga trenutka i pazimo na male detalje. Naš trud da se poboljšamo mora biti življi; zato odgovorimo Bogu malim borbama gdje nas On očekuje. Zašto biti uvrijeđen zbog trzavica s različitim i suprotnim karakterima koji su toliko uobičajeni u svakodnevnom životu s drugima? Boriti se i pobijediti

***sebe samoga! Tamo nas Bog
očekuje***[11].

Primiti s osmijehom one koji nam dolaze mrka lica, ili odgovoraju neukusnim riječima na naše zanimanje za njih, otkriva divan način kako živjeti duh žrtve. Mnogo puta, kao što je savjetovao naš Otac, osmijeh je najbolje očitovanje duha pokore. Već u *Putu* je tridesetih godina među ostalim mrtvljenjima predlagao: ***Ona duhovita primjedba ili dosjetka koja nije izišla iz tvojih usta; onaj ljubazni smiješak za onoga koji ti dosaduje; ona šutnja pred nepravедnom optužbom; tvoj dobrohotan razgovor s dosadnima i nametljivima; svakodnevno prelaženje preko ove ili one neugodnosti i nezgodne sitnice osoba koje s tobom žive... To je, uz ustrajnost, solidno unutarnje mrtvljenje***[12].

Svjetski dan mladih, koji je završio u Krakovu, drugi je razlog za zahvalu Bogu, Svetom Ocu Franji i tolikim ljudima koji su se velikodušno dali na organiziranje. Molimo da apostolski plodovi tih dana budu vrlo obilni i trajni, utječući se također zagovoru svetoga Ivana Pavla II., koji je upravo u Krakovu odvijao važan dio svoga služenja Crkvi i svijetu, i u Čestohovi predsjedao Svjetskom danu mladih, gdje je također sudjelovao i predragi don Álvaro.

Kao i svake godine na svetkovinu Uznesenja bit ćemo vrlo sjedinjeni s našim Ocem dok u Centrima Djela obnavljamo posvetu Opusa Dei Slatkom Srcu Marijinu. Razmatrajte riječi koje je pisao sveti Josemaría i unesite u svoju molitvu – kako to već i radite – moje nakane za Crkvu, za Papu, za Djelo, za našu bolesnu braću i sestre ili one koji imaju bilo kakve poteškoće, kako bi znali nadnaravno ih živjeti i sjediniti s Gospodinovim

Križem, dok se svi oslanjamo na
siguran zagovor Majke Božje i naše
Majke.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja
vaš Otac

+ Javier

Krakov, 1. kolovoza 2016.

[1] Rimski misal, Uznesenje Blažene
Djevice Marije, *Ulazna pjesma* (usp.
Otk 12, 1).

[2] Benedikt XVI., Homilija,
15.8.2007.

[3] Rimski misal, Blagdan Marije
Kraljice, *Ulazna pjesma* (usp. Ps. 45,
10).

[4] Sveti Josemaría, *Gospina Krunica*,
5. slavno otajstvo.

[5] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 285.

[6] *Heb* 4, 16.

[7] Papa Franjo, Homilija u Svetoj Marti, 31.5.2016.

[8] Usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, br. 2447.

[9] 1 *Kor* 13, 4-7.

[10] Usp. *Ez* 11, 19.

[11] Sveti Josemaría, Bilješke s razmatranja, 24.6.1937.

[12] Sveti Josemaría, *Put*, br. 173.